

— Изучихме всичко.

— Ами рокамъ (аритметика) учихте ли?

— И рокама изучихме.

Като казахъ това, дѣдо Хаджия измъкна изъ пояса си дивитя¹⁾, извади орловото перо, затопи и подаде ми го, извади изъ джеба си и едно листче хартия, подаде ми я и каза:

— Завчера на пазаря купихъ една ока и половина тръносливки по една пара и половина. Колко пари съмъ заплатилъ за тѣхъ.

Като каза това, главата ми се замая. Чинѣше ми се, че и бузитѣ ми се зачервиха, а ржката ми съ перото се разтрепера като на 90 годишенъ старецъ, и азъ останахъ замаянъ като пуякъ. Мислихъ, мислихъ, ала нищо не можахъ да измисля и най-после казахъ

— Дѣдо Хаджия, не мога да направя смѣтката, защото съ половинки не сме учили. И даскалъ Грую, който знаеше всичкия рокамъ, казваше ни го само съ цѣли числа. Казахъ това и повърнахъ на дѣда Хаджия перото и хартията. Той ги пое и каза:

— Както се види, даскалъ Грую ще да е билъ плитъкъ въ рокама — затова не ви е научилъ на всичко. Подиръ това азъ побързахъ, та малко безъ време казахъ:

— Прощавай, дѣдо Хаджия, — и си тръгнахъ, за да ме не запитва повече.

Въ класното училище

Тая моя среща съ дѣдо хаджи Сава ми зави свѣсъта, та се объркахъ, какво да мисля. Азъ имахъ

¹⁾ Мاستилица отъ пиринчъ. Тя се състои отъ плоскъ пиринчевъ масуръ на дължина около 25 см. Въ него се турятъ перата и на единия край е прилепена мастилницата. Дивитѣ се носѣше втикнатъ въ пояса, и всѣки който носѣше дивитъ въ пояса, се смѣташе за грамотенъ човѣкъ.